

Sygn. akt I Ca 410/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Włodzimierz Wójcicki
Sędziowie:	Wiesława Kozikowska (spr.) Joanna Rawa
Protokolant:	Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt I C 1249/18

I. apelację oddala;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwu (...) w W. na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 900 złotych tytułem kosztów instancji odwoławczej.

Joanna Rawa Włodzimierz Wójcicki Wiesława Kozikowska

Sygn. akt I Ca 410/19

UZASADNIENIE

Powód S. S. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 5760 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania na jego rzecz.

Wyrokiem zaocznym z 16 stycznia 2019 roku Sąd Rejonowy w Łomży w całości uwzględnił roszczenie powoda.

Pozwane Towarzystwo (...) w W. , w sprzeciwie od wyroku zaocznego wniosło o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania na jego rzecz.

Wyrokiem z 23 października 2019 roku, sygn. akt I C 1249/18 Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny w pkt I. utrzymał wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łomży w sprawie I C 1249/18 z dnia 16 stycznia 2019r. , z tym, że w zakresie roszczenia głównego zasądzonego w pkt I - utrzymał w zakresie kwoty 5.500 zł i oddalił powództwo w zakresie kwoty 260 zł, w pkt II. ustalił, że koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, w pkt III. nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną zaliczkę w wysokości 100 zł spod poz. 5-44377516/19.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione co do zasady, jak i też w znacznej części co do wysokości, tj. w zakresie żądania kwoty odszkodowania 5.500 zł.

Wskazał, że podstawą prawną dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 822 k.c. uzupełniony o przepis art. 363 k.c..

Sąd I instancji zauważył, że pozwane Towarzystwo nie kwestionowało ewentualnej podstawy swej odpowiedzialności (z tytułu zawartej przez sprawcę umowy odpowiedzialności cywilnej - okoliczność bezsporna), ale kwestionowało okoliczności zdarzenia wskazywane przez powoda, jak też wysokość szkody, tj. zakres uszkodzeń auta powoda, przeprowadzając swoje postępowanie likwidacyjne, w którym bazując na własnym materiale zdjęciowym stwierdziło, że uszkodzenia auta powoda nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody, tj. podczas cofania przez sprawcę kolizji – Z. K. z własnej posesji na drogę publiczną, którą poruszało się auto powoda kierowane przez H. S..

Celem ustalenia przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 06.05.2017r., a więc zweryfikowania stanowiska pozwanego twierdzącego, iż do szkody nie doszło w okolicznościach wskazywanych w zgłoszeniu oraz na okoliczność wartości rzeczywistej szkody, tj. kosztów naprawy uszkodzonego samochodu powoda marki O. (w sytuacji ustalenia, iż do szkody doszło w okolicznościach wskazywanych przez powoda), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego S. S. (2).

Zgodnie z analizą przebiegu zderzenia przeprowadzoną w opinii, przyczyną zaistniałego zdarzenia było niezastosowanie się do przepisów Prawo o Ruchu Drogowym przez kierującego samochodem marki V. (...) poprzez nie udostępnienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki O. poruszającemu się po drodze z pierwszeństwem przejazdu, czym naruszył przepisy ruchu drogowego w zakresie niedostosowania się do art. 17 ust.2 w odniesieniu do art.17 ust.2 pkt 1.

Biegły po dokonaniu analizy przedmiotowego zdarzenia na podstawie uszkodzeń samochodu marki O., zeznań uczestników zdarzenia oraz na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, jednoznacznie stwierdził, iż uszkodzenia samochodu marki O. mogły powstać w przedmiotowych okolicznościach.

Biegły nadto ustalił, iż wartość rynkowa samochodu osobowego marki O. o nr rejestracyjnym (...) określona na dzień 06.05.2017r. wynosi 6500 zł brutto oraz że zgodnie z analizą materiału dowodowego zawartego w akt przedmiotowej sprawy oraz akt szkody (...) nr (...), biegły stwierdził jednoznacznie, iż koszt naprawy uszkodzeń samochodu marki O., w odniesieniu do określonej wartości rynkowej pojazdu w dniu zaistniałej szkody, przekracza wartość pojazdu i zaistniała szkoda powinna być uznana jako szkoda całkowita. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym biegły określił na wartość 1000 zł brutto. Wysokość przedmiotowej szkody wynosi 5500 zł brutto i stanowi w przedmiotowej sprawie różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie sprzed szkody (6500 zł), a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym (1000 zł).

Sąd Rejonowy w całości wnioski opinii biegłego przyjął za własne.

Sąd I instancji podkreślił, że materiał dowodowy przedmiotowej sprawy nie zawiera żadnej dokumentacji dowodowej (protokół miejsca zdarzenia, protokół oględzin pojazdów, szkic miejsca zdarzenia, ślady z miejsca zdarzenia, dokumentacja fotograficzna, itp.) sporządzonej na miejscu zdarzenia przez policję.

Wskazał, że słusznie biegły ustalił, iż przedmiotowe zdarzenie zaistniało w wyniku niezastosowania się przez kierującego samochodem marki V. (...) Z. K. do obowiązujących przepisów ruchu drogowego.

Powyższe wnioski biegłego, korelują bowiem z pozostałym materiałem zgromadzonym w aktach sprawy, w szczególności z wyjaśnieniami samych uczestników zdarzenia.

W szczególności Sąd I instancji w całości dał wiarę zeznaniom świadka H. S. (k. 81v), jak też świadka G. S. (k. 81v).

Z uwagi na powyższe spójne dowody, zeznania sprawcy kolizji Z. K. (k. 81v), Sąd uznał za niewiarygodne i niespójne z ww. materiałem.

Nadto Sąd podkreślił, iż Z. K. jest osobą w podeszłym wieku, ma bowiem 79 lat, przeszedł udary, choruje, drżą świadkowi ręce, jak sam wskazał, posiada orzeczonego pierwszy stopień niepełnosprawności na stałe od 14 lutego 2001 r..

Oczywistym dla Sądu było w świetle zasad doświadczenia życiowego, że w takiej sytuacji zdrowotnej, w jakiej znajduje się Z. K., jak też z racji wieku, percepcja, uwaga, szybkość reakcji za kierownicą, w dodatku podczas cofania, ulega znacznemu obniżeniu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Rejonowy uznał, iż do szkody doszło w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu, następnie zaś w pozwie, stąd stanowisko pozwanego uznającego, iż szkoda nie nastąpiła w podawanych przez powoda okolicznościach, jest pozbawione racjonalnych podstaw, zaś zarzuty strony pozwanej do opinii biegłego (k. 169-170) Sąd uznał za nieuzasadnione i zmierzające jedynie do polemiki z jasną, rzetelną, jednoznaczną opinią biegłego. Biegły również w sposób rzetelny ustosunkował się do zarzutów w opinii uzupełniającej (k. 175 i nast.), nie pozostawiając żadnych wątpliwości Sądowi I instancji, że wnioski z opinii podstawowej, co do wzajemnych uszkodzeń, mechanizmu ich powstania, jak i wzajemnego kontaktu obu pojazdów będących w ruchu (wbrew zeznaniom sprawcy kolizji) są jak najbardziej aktualne i uzasadnione.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy w całości powództwo uznał za uzasadnione co do zasady, zaś co do wysokości w zakresie kwoty 5.500 zł.

Dlatego na podstawie ww. przepisów, jak też art. 347 k.p.c. i art. 348 k.p.c., orzeczono jak w wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez pozwanego w części, a mianowicie w pkt I. w zakresie, w jakim Sąd I instancji utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 16.01.2019 r., a tym samym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.06.2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.529,00 zł, jak też w pkt II. w całości.

Pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów mającej wpływ na wynik sprawy, polegające w szczególności na dokonaniu pobieżnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym i newszechstronnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także poprzez ustalenie przez sąd pierwszej instancji istotnych faktów niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy - w szczególności w kontekście opinii biegłego sądowego inż. S. S. (2) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach szkody pozwanego, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w przeważającym zakresie, podczas gdy:

a) w ocenie pozwanego w sprawie zachodziły wszelkie przesłanki ku temu, aby dopuścić dowód z opinii innego biegłego sądowego, albowiem odpowiedzi biegłego, udzielone w kontekście złożonych zarzutów, były wymijające i niedokładne, a sama analiza uszkodzeń pojazdu marki O. o nr rej. (...) jest stosunkowo wybiórcza i pomija wiele charakterystycznych i zidentyfikowanych śladów, przy czym wyjaśnienia biegłego przyjęte w opinii uzupełniającej opierają się w dużej mierze na domysłach, niż na pełnym przekonaniu co do prezentowanych wniosków, a co więcej, zbyt wiele pada stwierdzeń, że konkretne uszkodzenie „mogło” powstać w wyniku kontaktu pojazdów,

b) zakres szkody nie jest tak poważny, aby mógł spowodować przykładowo pęknięcie szyby czołowej lub odkształcenie na drzwiach przednich prawych, a jednocześnie biegły nie uzasadnił w sposób wystarczający, jaki mógł być mechanizm powstania uszkodzeń zlokalizowanych powyżej kierunkowskazu bocznego,

c) w zestawieniu sylwetek obu pojazdów zaznaczono najwyższy element w części tylnej pojazdu V., który miał zdaniem biegłego spowodować wgniecenie na błotniku przednim prawym Opal - poniżej kierunkowskazu bocznego, aczkolwiek w opinii nie dostrzeżono jednak, że pojazd powoda posiada jeszcze znacznie wyżej odkształcenia charakterystyczne dla kontaktu bezpośredniego z przeszkodą (nie są to odkształcenia wtórne),

d) na podstawie zdjęć uszkodzeń pojazdu powoda można jednoznacznie stwierdzić, że powstały one w innych okolicznościach faktycznych np. podczas kontaktu ze sztywną, stałą przeszkodą, a w rezultacie charakterystyczne ślady deformacji nie mogły powstać podczas kontaktu z innym pojazdem w deklarowanych okolicznościach,

e) w opinii całkowicie pominięto kształt pojazdu V. w jego części dolnej, a zderzak tylny pojazdu V. z belką wzmacniającą znacznie wystaje poza narożnik tylny błotnika tylnego tego samochodu - w związku z tym - skoro błotnik tylny V. miał spowodować wgniecenie błotnika przedniego prawego i pokrywy przedniej O. na głębokość około 40 cm - to w części dolnej błotnik O. powinien być wgnieciony znacznie głębiej niż ma to miejsce w części górnej,

f) pozwany od początku zaprzeczał, aby do szkody doszło wskutek okoliczności deklarowanych przez powoda w toku likwidacji szkody oraz aktualnie w treści pozwu, ponieważ wbrew twierdzeniom powoda do szkody nie doszło z tego względu, że pojazd ubezpieczony u pozwanego miał wyjeżdżać tyłem z posesji i doprowadzić do zderzenia z pojazdem powoda - przeczy tej wersji zakres uszkodzeń pojazdu powoda i ich charakter,

2. art. 361 § 1 k.c. w zw. art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.500,00 zł tytułem naprawienia szkody w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...), w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, że do uszkodzenia w/w pojazdu doszło w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia z dnia 06.05.2017 r. i wbrew argumentacji Sądu I instancji opinia biegłego sądowego nie rozwiała w tym zakresie w zasadzie żadnych poważniejszych wątpliwości, a co za tym idzie zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 06.05.2017 r., o czym w najlepszy sposób świadczą wniesione do opinii biegłego sądowego zarzuty i brak udzielenia na nie adekwatnej i pełnej odpowiedzi biegłego, przy czym w ocenie pozwanego strona powodowa w takiej sytuacji nie wykazała wystarczającej inicjatywy dowodowej, a co za tym idzie roszczenie objęte pozwem zasługuje na oddalenie.

Z uwagi na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w pkt I. poprzez uchylenie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 16.01.2019 r. w zakresie, w jakim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.06.2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.529,00 zł i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

b) w pkt II. poprzez jego uchylenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I instancję,

a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się być niezasadna.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i dokonaną na ich podstawie ocenę prawną oraz przyjął je za własne w całości.

Nie sposób zgodzić się z tymi argumentami apelacji, na których skarżący oparł zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Zgodnie z tym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W rozpoznawanej sprawie sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W uzasadnieniu skarżonego wyroku podał w sposób logiczny i wyczerpujący przyczyny, dla których częściowo uwzględnił powództwo. W rzeczywistości strona apelująca nie wykazała zasadności postawionego przez siebie zarzutu, albowiem – jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii (art. 278 § 1 k.p.c.).

Na podstawie art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego lub pisemnego uzupełnienia opinii lub jej wyjaśnienia, a także dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do kwestionowania rzetelności i fachowości opinii biegłego z sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. S. (2). Dowód ten jednoznacznie wskazuje, że okoliczności wypadku podawane przez stronę powodową rzeczywiście miały miejsce, a uszkodzenia samochodu powoda mogły powstać w tych okolicznościach. Biegły wskazał, że przyczyną zaistniałego zdarzenia było niezastosowanie przepisów Prawo o ruchu drogowym przez kierującego samochodem marki V. (...) poprzez nieudostępnienie pierwszeństwa przejazdu, czym naruszył przepisy ruchu drogowego. Poza tym, ustalenia biegłego są spójnie z zeznaniami świadków H. S. i G. S.. W konsekwencji wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego był niezasadny, albowiem okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione.

Na marginesie wskazać należy, że w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana proponowała powodowi ugodę, co znaczy, że uznawała zgłoszone przez powoda roszczenie. Ostatecznie do takiej ugody na etapie przedsądowym nie doszło, ponieważ powód żądał wówczas o wiele większej kwoty odszkodowania niż obecnie zostało to zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego.

Odszkodowanie zgodnie z jego podstawową funkcją kompensacyjną powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wywołującym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające konkretną, rzeczywistą sytuację poszkodowanego, przedmiot szkody (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - V Wydział Cywilny z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa 595/15, Legalis nr 1460492).

Jak stanowi art. 361 § 1 i § 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (art. 363 § 1 k.c.).

Natomiast, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.).

Kwestię ciężaru dowodu reguluje zarówno art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast, stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczania sądowi dowodów potwierdzających fakty pod rygorem przegrania procesu. Innymi słowy, w procesie istotne znaczenie ma aktywność stron w przedstawianiu materiału procesowego (ciężar dowodu w znaczeniu formalnym). Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym) odnosi się do negatywnego wyniku postępowania dowodowego, tzn. do określenia jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie sformułowanych przez nie twierdzeń. Pojęcia ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (art. 232 k.p.c.) i w znaczeniu materialnym (art. 6 k.c.) są odmiennie, ale pozostają ze sobą w związku, ponieważ na uznanie przez sąd twierdzeń stron za udowodnione wpływa treść informacji, jakie sąd uzyskuje na podstawie zgłoszonych środków dowodowych (za: Wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 107/15, LEX nr 1962538).

W ocenie Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że powód sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi udowodnienia okoliczności, na które powoływał się wytaczając powództwo. Dodatkowo na rozprawie apelacyjnej powód wyjaśnił, że policja na miejsce zdarzenia nie została wezwana z uwagi na pokrewieństwo powoda ze sprawcą szkody, co Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne i usprawiedliwione.

Dlatego też, postawione w apelacji pozwanego zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. oraz art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. należało uznać za chybione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c., jak w pkt I wyroku.

O kosztach orzeczono ze względu na wynik sprawy w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), jak w pkt II wyroku.